

*Άγνωστοι Έλληνες
εθνικοί ήρωες της
Αργεντινής*

Ο Ελληνισμός, όπως έχουμε επισημάνει σε μία μεγάλη σειρά άρθρων μας, δεν γνωρίζει σύνορα και δεν μπαίνει σε καλούπια. Ανέκαθεν οι Έλληνες ταξίδευαν σε όλον τον κόσμο και διατηρώντας την «Ελληνική φλόγα» άσβηστη στην καρδιά τους,

Μέχρι σήμερα χτυπούν ελληνικές καρδιές σε μέρη που το μυαλό του, με συμβατικό τρόπο, ενημερωμένου ανθρώπου αδυνατεί να διανοηθεί. Ενδέχεται να μιλούν διαφορετική γλώσσα, να έχουν διαφορετική πίστη αλλά υπάρχει ένα στοιχείο από το οποίο δεν μπορούν να «γλιτώσουν»!

Το Ελληνικό DNA... Αυτό που τους «στιγματίζει» με αυτήν την «τρελληνική» συμπεριφορά, την οποία δεν διαθέτει κανείς άλλος στον πλανήτη! Την συμπεριφορά αυτή που τους κάνει να βγαίνουν μπροστά, να τολμούν, να ρισκάρουν και να διαπρέπουν!

Τέτοιοι Έλληνες ήταν και οι Γεωργίου και Σπύρου, οι οποίοι με το ελληνικό εκρηκτικό ταπεραμέντο τους, καθώς και με τον ανυπέρβλητο αγώνα που έδωσαν κατετάχθησαν στους δύο μεγαλύτερους εθνικούς ήρωες της Αργεντινής.

Αλλά ας δούμε την ιστορία από την αρχή...

Ο Νικόλαος Κολμανιάτης γεννήθηκε στην Ύδρα το 1784 και η ζωή του εκ τότε ήταν γεμάτη ταξίδια. Σταθμοί της πορείας του είναι η Μάλτα, η Νεάπολη, η Ρωσία και τέλος η Αργεντινή...

Στις δύο πρώτες, σύμφωνα με τις εφημερίδες της περιοχής, συμμετείχε στην αντίσταση των πολιτών εναντίον της κυβέρνησης που είχε εξαπολύσει τρομερές διώξεις, ώστε να καταπνίξει την επανάσταση.

Έπειτα αφού τους χάρισε ολόκληρη την περιουσία, που είχε δημιουργήσει στην Νεάπολη, κινήθηκε προς την Ρωσία, όπου κατετάγη στο Πολεμικό Ναυτικό.

Οι Ρώσοι θαυμάζοντας τις τρομερές του ικανότητες του απένειμαν σε μικρό χρονικό διάστημα τον τίτλο του Πλωτάρχη.

Ο Νικόλαος Κολμανιάτης, όμως, παρόλο που τον περίμενε μία λαμπρή καριέρα στην θέση που είχε αναλάβει, εγκατέλειψε τα πάντα, γιατί όπως πολλοί Έλληνες προκάτοχοί του, δεν διέθετε φιλήσυχο πνεύμα...

Τον κέρδισε η περιπέτεια, ο αγώνας και η μαχητικότητα. Έτσι το 1810 ταξίδεψε μέχρι την μακρινή Αργεντινή, προκειμένου να συμμετέχει και εν τέλει να πρωτοστατήσει στον αγώνα των Αργεντινών για ανεξαρτησία εναντίον των Ισπανών, που κατέσφαζαν τον πληθυσμό.

Τότε, έλαβε και το ψευδώνυμο «Γεωργίου», με το οποίο έμεινε γνωστός στις σελίδες της ιστορίας... Μαζί του πήρε τον ναυτικό Σαμουήλ Σπύρου και οι δυο τους έδωσαν «ομηρικές» μάχες (έτσι τις χαρακτήρισε ο ντόπιος πληθυσμός, γνωρίζοντας την Ελληνική καταγωγή τους) στο πλευρό των Αργεντινών.

Η γνωστότερη μάχη που έδωσαν ήταν η ναυμαχία κοντά στο νησί Μάρτιν Γκαρθία, η οποία περιγράφεται από τις εφημερίδες της εποχής ως η «πολύωρη και πεισματώδη γιγαντομαχία» που έτρεψε τους Ισπανούς σε φυγή.

Κατά σύμπτωση και η ναυαρχίδα, την οποία διεύθυνε ο Κολμανιάτης διέθετε το ελληνικότατο όνομα «Ηρακλής».

Θυμηθείτε την έρευνά μας σχετικά με τους Άγνωστους Έλληνες ανά τον κόσμο και το συνακόλουθο συμπέρασμα που αφορούσε την ύπαρξη ελληνικών πληθυσμών στην Λατινική Αμερική από τα πανάρχαια χρόνια. Επομένως, είναι λογικό να είναι γνωστή τόσο η Ελληνική γλώσσα όσο και η κουλτούρα σε εκείνα τα μέρη.

Ο έτερος αγωνιστής, Σπύρου, διηύθυνε το πλοίο Κάρμεν, το οποίο και ανατίναξε βάζοντας φωτιά στην πυριτιδαποθήκη του, προκειμένου να μην πέσει στα χέρια του εχθρού.

Η μεγαλύτερη επιτυχία του Κολμανιάτη ήταν η προσάρτηση του αντίπαλου στρατού στο δυναμικό της Αργεντινής!

Οι Αργεντινοί απέδωσαν τις ύψιστες τιμές στους δύο ήρωες, μεταξύ των οποίων και μία ανάγλυφη επιγραφή, που τοποθέτησε αργεντινός καράβι το 1937 στο λιμάνι της Ύδρας, στην οποία απεικονίζεται ο Καλμανιάτης ανάμεσα σε δύο γυναίκες, που συμβολίζουν την Ελλάδα και την Αργεντινή.

Επίσης, στο μουσείου φιλοξενείται προτομή του εν λόγω ήρωα, δώρο της Εβίτας Περόν προς τιμήν τους.

Αλλά και στην Ελληνική εφημερίδα «PATRIA» της Λατινικής Αμερικής το 1957 καταγράφονται για τον Κολμανιάτη τα εξής: «Ότε επανήλθε νικητής στο Buenos Aires, κυβερνήτης της φρεγάτας "Αυτοκράτειρα", το 1828, επιμήθη με το παράσημο του Τάγματος της Αργυράς Ασπίδος. Έκτοτε, πολεμικά της Αργεντινής, σχολαί (βλ. Nicolas Jorge Kolmaniatis) και οδοί πόλεων και κωμοπόλεων φέρουν το όνομά του».

Όντως, το 1937 αντιτορπιλικό του αργεντινού στρατού έλαβε το όνομα «Jorge» προς τιμήν του.

Όπως, μπορεί εύκολα κανείς να συμπεράνει τους Έλληνες τους χαρακτήριζε πάντα αυτό που λέμε «όπου γη και πατρίς». Το ανήσυχο πνεύμα τους δεν επέτρεπε όρια...

Έτσι, καταλήγουμε να συναντάμε Ελληνικές ψυχές σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη, οι οποίοι ως ακούραστοι ταξιδευτές κουβαλούσαν μαζί τους κάθε είδους γνώση και ήταν πάντα έτοιμοι να την μοιραστούν, σεβόμενοι κάθε φορά την ιστορία, την παράδοση και την κουλτούρα κάθε τόπου.

Γι αυτό κανένας μα κανένας λαός ανά τον κόσμο δεν έχει ποτέ διατυπώσει το παραμικρό αρνητικό σχόλιο για τους εκάστοτε Έλληνες αποίκους ή μετανάστες, κλπ.

